

17. prosince 1926, kdy zažádal a také ihned dostal úřední povolení. Zda měl při tom vědomí nebo dokonce úmysl tajiti a ukrývati stanici před úřadem, zda se chtěl státi jejím vlastníkem, ji držeti a podržeti čili nic, jest lhostejno; pro otázku viny stačí, že ji nedovoleně přechovával ve smyslu vyloženém, ať to činil z jakéhokoliv podnětu a z jakékoli pohnutky. V důsledcích toho nelze důvodně vytýkati rozsudku neúplnost podle čís. 5 § 281 tr. ř. potud, pokud se neobíral obhajobou obžalovaného při hlavním přelíčení, že neobjednal radiový aparát, ani seznáním svědka Štěpána S-a, že H-ová jako nevěsta určila aparát za svaatební dar pro svého nastávajícího manžela, že S. jej přinesl obžalovanému za účelem předvedení (postavení), a že jej jen pro špatné počasí nevzal zpět, nýbrž ponechal v bytě obžalovaného, kdežto o koupi aparátu, která prý dodnes není uzavřena, se mluvilo teprve později; vždyť všechny tyto okolnosti jsou podle toho, co bylo uvedeno, pro otázku viny nerozhodny.

Čís. 3078.

Okolnost, že zloděj byl při krádeži opatřen zbraní (nebo jinými nástroji nebezpečnými osobní bezpečnosti) je skutečností, kterou se krádež podle § 174 I a) tr. zák. stává zločinem nehledíc na částku již z povahy činu. Okolnost ta tvoří součást samotné skutkové podstaty zločinné krádeže a nepřichází proto v úvahu jako pouhá přitěžující okolnost ve smyslu § 322 tr. ř., jenž má na zřeteli jen ony přitěžující a polehčující okolnosti, které jsou jako takové v zákoně jmenovitě uvedeny (§ 344 čís. 12 tr. ř.).

Reální souběh zločinu podle § 174 I a) tr. zák. se zločinem podle § 98 b) tr. zák.

Při krádeži nevinkulované vkladní knížky řídí se hodnota toho, co bylo ukradeno, výší vkladu v době krádeže.

Porušení ustanovení § 331 tr. ř. není důvodem zmatečnosti; ustanovení § 330 tr. ř. jest chráněno sankcí zmatečnosti jen pokud přikazuje přečtení otázek vrchním porotcem.

Ustanovení posl. odst. § 330 tr. ř. má na mysli odstranění chybného údaje, jenž se dostal do výroku pouhým nedorozuměním; pod pojem »nedorozumění« jest tu zahrnouti nejen nesprávnosti formální, nýbrž i nesprávnosti materiální, t. j. každý projev porotců, který se s jejich vůlí neshoduje.

(Rozh. ze dne 6. února 1928, Zm I 774/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Plzni ze dne 14. listopadu 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dílem dokonané dílem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 173, 174-I a), II a), c), 176-II a), 179 tr. zák., zločinem veřejného násilí podle § 98 b) tr. zák. a přestupkem § 32, 36 zbroj. pat.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5, 6, 7, 8, 9, 10 a), 11 a 12 § 344 tr. ř., při čemž si ve svých podrobných vývodech počíná tak, že v každé jednotlivé jí tvrzené nesprávnosti spatřuje především důvod zmatku čís. 6 § 344 tr. ř., načež dovozuje, že v tom kterém směru jsou porůznu dány také některé z ostatních jí číselně uplatňovaných důvodů zmatečnosti. Zmatečným podle čís. 6. § 344 tr. ř. shledává postup porotního soudu při kladení otázek porotcům především proto, že na skutečnost, pojatou do VII. a VIII. hlavní otázky, že obžalovaný byl při krádežích tam vypočtených opatřen zbraní, nebyla jako na přitěžující okolnost ve smyslu § 322 tr. ř. dána zvláštní otázka, pokud se týče proto, že ona skutečnost byla do obou otázek pojata ohledně všech, v nich uvedených krádeží bez rozdílu, nikoli pro každý jednotlivý případ zvlášť, ačkoli prý ani v doznání obžalovaného ani jinak není ve spisech podkladu pro předpoklad, že obžalovaný měl zbraň ve všech případech krádeže. Tím prý byla porotcům odňata příležitost, by mohli uvažovati, zda byl obžalovaný opatřen zbraní v každém jednotlivém případě krádeže. Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Okolnost, že zloděj byl při krádeži opatřen zbraní (nebo jinými nástroji nebezpečnými osobní bezpečnosti) je skutečností, kterou se krádež podle § 174 I a) tr. zák. stává zločinem, nehledíc na hodnotu již z povahy skutku. Tvoří tudíž okolnost ta součást skutkové podstaty zločinné krádeže a nepřichází v úvahu jako pouhá přitěžující okolnost ve smyslu § 322 tr. ř., jenž má na zřeteli jen ony přitěžující (a polehčující) okolnosti, jež jsou jako takové v zákoně jmenovitě uvedeny (§ 344 čís. 12 tr. ř.). Podklad pro podezření, že obžalovaný pokud se týče spolužalovaný Jaroslav T., byli při všech krádežích tvořících předmět hlavních otázek VII a VIII. (ohledně T-e III a IV) a spáchanými jimi ve společnosti jako spoluzloději v době od 25.—26. března do 5.—6. května 1927, opatření zbraní, shledávala veřejná obžaloba právem již ve skutečnosti, že u obou obžalovaných, kteří byli při pokusu krádeže, předsevzatém jimi v noci ze dne 5. na den 6. května 1927 opatření zbraní, ostře nabitými opakovacími pistolemi, byly bezprostředně po jich přistižení a zatčení v kapsách nalezeny ostře nabitě opakovací pistole s náboji. Oba obžalovaní doznali, že měli zbraň při krádeži, spáchané jimi v noci na den 6. května 1927 v H. B., obžalovaný T. mimo to tvrdil o Č-ovi, že měl zbraň také v L. a v Ch. Bylo tudíž věcí porotců, by uvážili, zda ono podezření, veřejnou obžalobou vyslovené a v obžalovacím spise dostatečně odůvodněné, jest v plném rozsahu. Při tom bylo porotcům lze pro případ, že by nebyli dospěli ohledně toho kterého jednotlivého případu k přesvědčení o dotyčné skutečnosti, vyloučiti ji přiměřeným dodatkem ve smyslu druhého a třetího odstavce § 328 tr. ř. Z toho, že porotcové této možnosti nepoužili, lze bezpečně souditi, že nabyli a svými odpověďmi k III., IV. a VII., VIII. hlavní otázce také projevili přesvědčení, že oba obžalovaní byli zbraní opatřeni ve všech tamtéž uvedených případech krádeže.

Další důvod zmatku čís. 6. zároveň pak i důvody zmatečnosti čís. 5, 8, 11 a 12 § 344 tr. ř. spatřuje zmateční stížnost v tom, že když byl

podle zápisu jednacího protokolu vrchní porotce podle § 330 tr. ř. přečetl otázky a výrok porotců, podle něhož byla III. dodatková otázka: »Jsou tu okolnosti, jež, přihlížejíc k povaze činu a k znehodnocení peněz, odůvodňují použití sazby těžkého žaláře od 1 do 5 let?« zodpověděna kladně, porotní soud přes odpor stěžovatelova obhájce zařídil moniturní řízení ve smyslu § 331 tr. ř., jehož výsledkem bylo, že porotcové při nové poradě zodpověděli onu otázku záporně. Zmateční stížnost namítá především, že pro nálezný ve smyslu § 331 tr. ř. nebylo zákonného předpokladu vzhledem k tomu, že ohledně stěžovatele byl dotýčný výrok jasný a úplný a že nebyl stížen žádným rozporem (čís. 6 § 344 tr. ř.), dále, že podle § 330 tr. ř. nemůže žádný z porotců, jakmile opustili porotní síň, ustoupiti od svého dřívějšího mínění, že tedy předseda porotního soudu, dav jim poučení jiné, udělil jim právní poučení nesprávné (čís. 8 § 344 tr. ř.), posléze, že jeho postup je zmatečným též podle čís. 5 § 344 tr. ř., pokud totiž poukázal porotce přes odpor obhájcův, by se vrátili do poradní síně a dotýčné otázky po nové poradě znovu zodpověděli. Také tyto výtky jsou vesměs bezdůvodny. Důvody podle čís. 11 a 12 § 344 tr. ř. jsou jen číselně nadhozeny bez veškerého podkladu a není proto třeba se vůbec pouštět do jich věcného rozboru. Důvody podle čís. 8 a 6 uv. § nemohou přijíti v úvahu, poněvadž první dotýká se toliko poučení, daného podle §§ 325, 327 tr. ř. a o takové tu nešlo, druhý pak porušení předpisů o dávání otázek porotcům podle § 318 až 323 tr. ř., jichž porušení ani sama stížnost neuvádí. Než rozsudek není vadným ani s hlediska zmatků podle čís. 4, jenž je věcně stížností uplatňován, a ani čís. 5 § 344 tr. ř. Nehledíc k tomu, že z protokolu o hlavním přelíčení není vidno, že obhájce obžalovaného učinil návrh v uvedeném směru, nebyl by tím zmatek podle § 344 čís. 5 tr. ř. vůbec založen, poněvadž postupem soudu nebyly, jak bude níže dovozeno, porušeny ani zákon ani zásada trestního řízení. Co se dotýče zmatku podle § 344 čís. 4 tr. ř., není ho tu rovněž, neboť porušení ustanovení § 331 tr. ř. není vůbec důvodem zmatečnosti a ustanovení § 330 tr. ř. jest chráněno zmatečností jen, pokud přikazuje přečtení otázek vrchním porotcem. Avšak v souzeném případě nešlo v podstatě o opatření podle § 331 tr. ř., nalézací soud užil toliko nesprávné formy pro své opatření. Opatření to bylo odůvodněným a nutným podle poslední věty § 330 tr. ř. Ustanovení § 330 tr. ř. posl. odst. má na mysli odstranění chybného údaje, jenž se dostal do výroku pouhým nedorozuměním, přičemž jest pod pojmem »nedorozumění« zahrnouti nejen nesprávnosti formální, nýbrž i nesprávnosti materiální, každý projev porotců, který se s jejich vůlí neshoduje. Postupoval proto předseda zcela podle zákona, když, seznáv a ubezpečiv se dotazem porotců, že o takovou neshodu projevu a skutečné vůle jde, vyvolal novou poradou porotců podle poslední věty § 330 tr. ř. Tento postup jest v zákoně samém předvídan a byl také soudem v právdě zachován.

Stížnost namítá dále s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 6 § 344 tr. ř., že porotcům neměla býti dána X. hlavní otázka na zločin veřejného násilí ve smyslu § 98 b) tr. zák. vůbec neb aspoň ne na pohružku vraždou. Stížnost uplatňuje v tom směru také důvody zmatečnosti čís. 10 a), 11 a 12 § 344 tr. ř. V prvním směru dovozuje zmateční stížnost,

že nemůže, stanoví-li zákon jako zvláštní zločinnou kvalifikaci krádeže, byl-li zloděj opatřen zbraní nebo jinými nástroji, nebezpečnými osobní bezpečnosti (§ 174-I písm. a) tr. zák.) neb užil-li zloděj, byv přistižen při krádeži, skutečného násilí nebo nebezpečné pohrůžky proti osobě, by se zachoval v držení ukradené věci věci, (§ 174-I b) tr. zák.) pouhá méně trestná vyhrůžka při krádeži býti považována za další zvláštní čin trestný. Námitka, ta postrádá věcného podkladu již vzhledem k tomu, že pro zločinnou kvalifikaci podle § 174-I b) tr. zák. nebylo na stěžovatele žalováno a že proto nebyla též porotcům dána dotyčná otázka. Skutečnost, že stěžovatel Č. byl při krádeži samotné opatřen zbraní (§ 174-I a) tr. zák.) nevyčerpávala ani zdaleka další skutek jeho a obžalovaného T-e, spočívající podle obžaloby v tom, že oba obžalovaní, byvše po nezdařeném pokusu krádeže na správě západočeských kaolinových a šamotových závodů v H. B. v noci ze dne 5. na den 6. května 1927 na útěku nočním hlídačem Josefem B. vyzváni, by zůstali státi, se proti němu ihned obrátili, vyňali ostře nabitě opakovací pistole, mířili mu jimi na hlavu, by ho odstrašili od dalšího pronásledování, při čemž Č. k němu prohlásil, by si to dobře rozmyslil, je-li chudákem, a T. řekl pak Č-ovi, míře stále na hlavu B-ovu: »Nech ho, já ho skolím sám, já si ho vezmu na starost.« Obžaloba kvalifikovala vyličený čin jako zločin podle § 98 písm. b) tr. zák. spáchaný pohrůžkou vraždou, a musela proto podle § 318 tr. ř. porotcům v uvedeném smyslu býti dána hlavní otázka. Stížnost poukazuje k odůvodnění řečené výtky též k tomu, že obžalovaný T., který později po četníku skutečně střelil, byl uznán vinným nikoli pokusem vraždy, nýbrž jen zločinem nedokonaného poškození na těle podle §§ 152, 155 a) tr. zák. To však nemůže míti význam pro posouzení správnosti postupu porotního soudu při kladení otázek, nehledíc ani k tomu, že také na onen čin obžalovaného T-e byla v souhlasu se stanoviskem obžalovacího spisu dána porotcům otázka (I. hlavní otázka) na zločin nedokonané vraždy prosté. B. byl oprávněn Č-a a T-e stíhati, neboť je přistihl při pokusu krádeže; ta okolnost, že jim při výzvě, by zůstali stát, hrozil revolverem, nepadá na váhu ani s hlediska § 344 čís. 10 tr. ř., poněvadž nejde o otázku oprávněnosti chování se B-ova, nýbrž o otázku oprávnění obžalovaných, vymáhati pohrůžkou (dokonce vraždou) na B-ovi, by upustil od jejich stíhání, a stěžovatel se nehájil tím, že jednal ve skutečné nebo domnělé obraně proti útoku B-ovu ve smyslu § 2 písm. g) tr. zák.

Posléze namítá stížnost s hlediska důvodu zmatku čís. 6 § 344 tr. ř., uplatňujíc však také tu zároveň důvody zmatečnosti čís. 10 a), 11 a 12 téhož §, že, pokud jde o vkladní knížku »L.« na 24.699 Kč 55 h (bod 4. VII hlavní otázky), neměla býti porotcům dána otázka na zločinnou krádež, kvalifikovanou vzhledem na částku podle § 179 tr. zák., nýbrž jen otázka na přestupek krádeže nebo na pokus zločinné krádeže vzhledem k tomu, že se prý stěžovatel hájil tím, že jeho úmysl nesměřoval k odcizení peníze, který byl v knížce uveden jako vklad, a že vůbec nevěděl o knížce, uschované ve skříňce a že mimo to byly po krádeži zařízeny kroky, by se na knížku nic nevyplácelo. Stěžovatel nemohl prý proto knížku realizovati ani v tom případě, mělo-li by se za to, že si chtěl peníz v ní vyznačený vybrati. Zmateční stížnosti nelze ani v tomto

bodů přiznati oprávnění. Především nezodpovídal se stěžovatel způsobem, uvedeným ve zmáteční stížnosti, ani v přípravném vyšetřování ani při hlavním přelíčení. O vkladní knížce tvořící předmět dotyčné krádeže, uvedl svědek Gustav R. při hlavním přelíčení, že vinkulovaná nebyla a že peníze mohly býti vyplaceny. Hodnota toho, co bylo ukradeno (§ 173 tr. zák.) řídí se však v případech krádeže vkladní knížky výší vkladu v době krádeže. Z těchto úvah je zjevno, že dotyčná krádež byla také, pokud jde o onu vkladní knížku, spáchána i dokonána již odcizením, knížky, že tu tedy nepřichází v úvahu pouhý pokus krádeže, jak mylně za to má zmáteční stížnost. Nehledíc tudíž k tomu, že předmětem dotyčné krádeže byl podle obžalovacího spisu i podle 4. bodu VII. hlavní otázky vedle oné knížky též 3322 Kč 37 h na hotovosti, jichž odcizení již o sobě opodstatňovalo kvalifikaci této krádeže podle § 179 tr. zák., je z vylíčeného patrné, že ani tím, že byla do řečené otázky zahrnuta i dokonaná krádež vkladní knížky, nejen nebyl porušen žádný z předpisů §§ 318 až 323 tr. ř., nýbrž že bylo i v tomto bodě vyhověno předpisu § 318 tr. ř. Zodpověděli-li však porotcové po nové poradě ve smyslu § 330 tr. ř. III. dodatkovou otázku záporně, vyzněly-li naproti tomu kladně jejich odpovědi pak k VII. hlavní otázce též, pokud jde o její 4. bod v celém jeho rozsahu, tak k X. hlavní otázce, dané jim na zločin veřejného násilí ve smyslu § 98 b) tr. zák., nelze s hlediska důvodů hmotněprávní zmátečnosti čís. 10 a), 11 a 12 § 344 tr. ř. nic namítati proti tomu, že vynesl pak porotní soud rozsudek, jímž došly ony odpovědi porotců výrazu. Zejména je z hořejších úvah zjevna též bezpodstatnost námitek, jimiž napadá zmáteční stížnost rozsudek porotců i po stránce právní, vycházejíc při tom, jak shora dovoďeno, vesměs z názorů právně mylných. Stížnost shledává vlastně příčinu všech jí uplatňovaných hmotněprávních zmatků zřejmě v odpovědích porotců na dotyčné otázky, ba dokonce v doslovu otázek samotných. Takto neprovádí však dotyčné námítky způsobem vyhovujícím zákonu, neboť kterýkoli z důvodů hmotněprávní zmátečnosti je po zákonu doličován pouze tehdy, jestliže stěžovatel, doličuje právní mylnost rozsudku, setrvává při skutkovém ději, zjištěném výrokem porotců a srovnává tento výrok s rozhodnutím porotního soudu. Toho však zmáteční stížnost nečiní. Bylo ji proto zavrhnouti dílem jako bezdůvodnou, dílem jako ne po zákonu, tedy vůbec neprovedenou.

Čís. 3079.

Vhodným předmětem krádeže podle § 171 tr. zák. je sice jen věc movitá, nezáleží však na tom, zda je předmět krádeže movitou věcí již bez přičinění pachatelova (před úkonem, jímž jej z držení jiné osoby odnímá), či stal-li se věcí movitou teprve zásahem pachatelovým (jeho oddělením od věci nemovité — § 295 obč. zák.).

Hranice mezi krádeží a polním pychem; kdy jest přivlastnění si polního majetku krádeží a kdy polním pychem? Opětovné pasení dvou volů na cizím jeteli jest krádeží.

(Rozh. ze dne 7. února 1928, Zm I 776/27.)